

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Magusad
unistused*

TRILOOGIA 2. OSA

Esimene peatükk

Nicole Keyes oli alati arvanud, et kui elu sulle sidruneid pakub, tuleb need lauale kaussi pista ning võtta magusa täidisega saiake ja kohv, mis aitavad paremate aegade ni vastu pidada. Sellepärast kellakaardid kleepusidki ja tal endal oli kohvist väga tõhus surin kehas.

Nicole silmitses vitriini, kus kirsi-kohupiima saiake vaikselt tema nime kordas, heitis siis pilgu oma põlve ümber olevale tugisidemele ja enda kõrval seisvale kepile. Ta paranes veel hiljutisest operatsioonist, mis tähendas, et ta ei tegelnud eriti füüsilise tegevusega. Kui ta ei tahtnud riskida, et teksased veel kitsamaks jäävad, pidi ta teisest saiakesest loobuma.

“Parem kiusatusse sattuda saiakese kui mehe pärast,” tuletas naine endale meelde. Kūpsetised võisid naise paksuks teha, aga mees võis tema südame välja rebida ning naise purustatuna ja verisena maha jätta. Ehkki esimese ravi – dieet ja trenn – polnud meeldivad, oli see midagi, millega ta hakkama sai. Aga viimase ravi sõltus parimalgi juhul paljudest asjaoludest. Vahemaa, tähelepanu kõrvalejuhtimine, suurepärane seks. Hetkel polnud tema elus ühtki neist asjadest.

Pagaritöökoha välisukse avanes ja pani ukse kohal oleva kella helisema. Nicole tõstis vaevalt pilgu, kui keskkoolipoiss vitriini juurde astus ja viis tosinat sõõrikut küsis. Nicole limpsis sõrmed puhtaks, pühkis need pabersalvrätikusse ja hakkas kellakaartidele alla kirjutama, et oleks võimalik need pärastlõunal raamatupidajale ära viia.

Vitriini taga töötav Maggie pani kolm suurt karpi lauale ja hakkas arvet kokku lööma. Just sel hetkel helises telefon ja Maggie keeras ringi, et seda vastu võtta.

Nicole ei osanud öelda, mis sundis teda just sel hetkel pilku tõstma. Kuues meel? Vedamine? Viis, kuidas teismelise nihelemine tema tähelepanu köitis?

Ta nägi, kuidas poiss mobiiltelefoni oma lühikeste pükste taskusse pistis, sõõrikukarbid haaras ja ukse poole suundus. Maksmata.

Nicole tunnistas, et ta oli loomu poolest noriv inimene. Ta nägi harva milleski head ja tal oli kombeks aeg-ajalt asju liiga tõsiselt võtta. Aga miski, mitte miski ei vihastanud teda rohkem kui see, et keegi tahtis teda lollitada. Tal oli viimasel ajal palju ebameeldivusi olnud ja ta ei kavatsenud mingil tingimusel lasta sel poisil end nimekirja lisada.

Ilma erilist tegevusplaani tegemata sirutas Nicole kepi, tõmbas poisi sellega pikali ja surus kepi otsa vastu tema selga.

“Vaevalt küll,” ütles ta poisile. “Maggie, kutsu politsei.”

Ta pooleldi ootas, et poiss kargab püsti ja pistab jooksu. Naine poleks saanud teda peatada, kuid poiss ei liigutanud. Kümne minuti pärast avanes uks uuesti, kuid Seattle'i seadusesilma asemel nägi Nicole pilku tõstes kedagi, keda oli lihtne aluspesumodelliks või märulikangelaseks pidada.

Mees oli pikk, päevitunud ja võttis trenni tõsiselt. Trennist sai naine aru tänu mehe punastele lühikestele pükstele ja Pacific High Schooli T-särgile, mis oli vööst saati ära rebitud. Kui mees liigutas, tõmbusid tema kehal kokku ja lõdvenesid lihased, mille olemasolust inimkehal naisel aimugi polnud.

Mehe silmi varjasid peegelklaasidega päikesepillid. Ta langetas pilgu poisile, keda naise kepp endiselt paigal hoidis, põrandale kukkunud sõõrikutele, võttis prillid eest ja naeratas naisele.

Nicole oli seda naeratust varemgi näinud.

Oh, mitte just selle mehe naeratus. See oli naeratus, millega James Bondi mängiv Pierce Brosnan veidi hingetutelt sekretäridelt informatsiooni hankis. See oli naeratus, mida tema endine abikaasa oli enam kui ühe korra kasutanud, et pahandustest pääseda. Nicole poleks saanud selle naeratuse suhtes rohkem immuunne olla ka siis, kui ta ise oleks selle vastu vaktsiini leiutanud.

"Tere," ütles mees. "Mina olen Eric Hawkins. Te võite mind Hawkiks kutsuda."

"Kuidas mul küll veab. Mina olen Nicole Keyes. Te võite mind preili Keyesiks kutsuda. Olete te politseist?"

Nicole mõõtis meest pilguga, püüdes end sellisest hulgast mehelikust täiuslikkusest nii väikeses ruumis mitte mõjutada lasta. "Kas teie vorm on keemilises puhastuses?"

Mehe naeratus muutus laiemaks. "Ma olen Pacific High Schooli jalgpallitreener. Üks minu sõpradest jaoskonnas võttis kõne vastu ja helistas mulle."

Inimesed pidasid Seattle'it suurlinnaks, kuid see koosnes paljudest väikestest naabruskondadest. Enamasti meeldis Nicole'ile see osa tema kodulinnast. Ainult mitte täna.

Vastumeelselt vaatas Nicole leti taga seisva naise poole. "Maggie, kas sa helistaksid uuesti politseisse?"

"Maggie, oodake veidi," palus Hawk. Ta lükkas Nicole'i kepi kõrvale, et poiss saaks püsti tõusta. "Raoul, kas sinuga on kõik korras?"

Nicole pööritas silmi. "Oh, palun. Mis temaga siis ometi juhtuda võis?"

"Ta on minu staarründaja. Ma ei taha millegagi riskida. Raoul?"

Poiss sahistas jalgadega ja lasi pea norgu. "Minuga on korras, treener."

Hawk viis poisi kõrvale ja vestles temaga sosinal. Nicole jälgis neid valvsalt.

Washingtoni osariik ei pruukinud Texas olla, kuid keskkooli jalgpall oli siingi suur asi. Keskkoolimeeskonna edukas ründaja olla oli peaaegu sama hea kui olla Paris Hilton. Hawk eeldas ilmselt, et naine laseb end tema kahtlase veetluse võrku vedada ja poiss pääseb eksitusest kergelt õlgu kehitades. Seda nüüd *küll* ei pidanud juhtuma.

“Kuulge,” ütles naine võimalikult rangelt toonil. “Ta varastas viis tosinat sõõrikut. Teie maailmas ei pruugi selles midagi halba olla, kuid minu silmis see õige ei ole. Ma kutsum politsei.”

“See pole tema süü,” ütles Hawk naisele. “See on minu süü.”

Nicole'il oli kahju, et ta oli varem silmi pööritanud – see tähendas, et ta ei saanud seda nüüd enam teha. “Sest te käskisite tal varastada?”

“Raoul, oota mu auto juures,” käskis Hawk.

“Raoul, ära mõtlegi liigutada,” nähvas Nicole.

Ta nägi, kuidas mehe hea tuju lahtus. Hawk tõmbas endale naise kõrvale tooli, istus ja kummardus tema poole.

Ta oli üks neist meestest, kes võttis liiga palju ruumi, mõtles naine võideldes sooviga taganeda. Nicole jäi siiski oma kohale, ehkki Hawk oli talle nii lähedal, et naine nägi pruune, rohelisi ja kuldseid toone, millest koosnesid mehe silmade iirised.

“Te ei mõista,” sõnas Hawk vaikselt. Tema hingeõhk lõhnas piparmündi järele. “Raoul on üks kaptenitest. Igal reedel toob kapten poistele sõõrikuid.”

Mehe käed olid tohutu suured, mõtles naine, kelle mõtteid mehe käte suurus kõrvale juhtis. Suured ja tugeva välimusega.

Nicole sundis tähelepanu uuesti nende vestlusele. “Siis oleks ta pidanud nende eest maksma.”

“Ta ei saa,” selgitas Hawk endiselt vaikselt. “Raoul on hea poiss. Ta elab kasuperes. Tavaliselt käib ta tööl, kuid

treeningute perioodil ei saa ta seda teha. Meil on kokkulepe, et ma annan talle sõõrikute jaoks paar taala, aga eile ma unustasin ja ta oli liiga uhke, et küsida. Täna on reede. Tema pidi sõõrikuid tooma. Ta tegi vale valiku. Nicole, kas teie pole kunagi eksinud?”

Naine oli mehel peaaegu käes. Vaese Raouli kurb lugu oli tema küünelist südant peaaegu puudutanud. Siis oli Hawk oma häälele intiimse tooni andnud ja venitanud tema nime viisil, mis naist tõsiselt ärritas.

“Ärge mängige minuga,” nähvas ta.

“Ma ei...”

“Ja ärge kohelge mind, nagu oleksin ma rumal.”

Hawk tõstis mõlemad käed. “Ma ei...”

Nicole katkestas teda vihase pilguga.

Nicole oleks võinud kihla vedada, et mees oli harjunud oma tahtmist saama, eriti naistega seoses. Välgutab korra oma tapvat naeratust ja kõik X-kromosoomidega inimesed sulasid nagu või päikese käes. Noh, tema küll mitte.

Nicole tõusis, haaras tasakaalu hoidmiseks kepi. “Poiss võetakse kinni.”

Hawk hüppas püsti. “Neetud, see pole õiglane.”

Nicole osutas ikka veel põrandal vedelevatele sõõrikutele. “Seda rääkige kohtunikule.”

Hawk astus tema poole, kuid Raoul tuli nende vahele. “Treener, pole midagi. Ma eksisin. Ma teadsin, et varastamine on vale, aga tegin seda sellest hoolimata. Te räägite alati, et me peame õppima oma tegude tagajärgede eest vastutama. See on üks neist tegudest.”

Poiss pöördus Nicole'i poole ja langetas pilgu põrandale. “See, et mul raha polnud, pole vabandus. Ma poleks tohtinud seda teha. Ma kartsin, et pean kogu meeskonna ees häbenema.” Ta kehtas õlgu. “Preili Keyes, palun vabandust.”

Nicole vihkas oma soovi poissi uskuda. Raouli hoiakus oli midagi nii löödut. Naine ütles endale, et poiss võis samuti teda lollitada, et need kaks olid hea meeskond, kuid mingil moel tajus ta, et poiss rääkis tõtt. Tal *oli* piinlik ja tal *oli* kahju.

Nicole arutles, mida teha. Varastamine oli küll vale, kuid ta ei tahtnud Raouli karistada, vaid Härra Ülbele ja Uhkele kätte maksta. Fakt, et tema treener oli naistekütt ning võib-olla endine aluspesumodell ja sportlane, polnud Raouli süü.

Teades, et ta vihkab ennast hommikul, kui poiss kohale ei ilmu, ütles Nicole: "Lepime kokku. Sa võid oma varguse tööga heastada. Ole homme hommikul kell kuus siin."

Esimest korda pärast seda, kui naine oli ta kepiga pikali tõmmanud, vaatas Raoul talle otsa. Midagi väga lootusesarnast muutis tema pilgu rõõmsamaks. "Päriselt?"

"Jah. Aga kui sa kohale ei ilmu, võtan su jälje üles nagu koer ja sa kahetsed päeva, mil sündisid. Oleme kokku leppinud?"

Raoul muigas. Nicole ohkas. Veel paar aastat ja ta on sama ohtlik nagu tema treener. Kus oli siin õiglus?

"Ma olen kohal," lubas poiss. "Ma tulen varem."

"Mina mitte."

Hawk pöördus naise poole. "Kas ta *nüüd* võib mind autos oodata?"

"Muidugi." Ehkki kui see tema teha oleks, oleks ka treener Hawkins võinud ära minna. Neil polnud teineteisele midagi öelda.

Nicole vaatas mehele otsa ja oleks tahtnud silmi hõõruda. Võib-olla oli see valgusest tingitud, aga Nicole oleks võinud vanduda, et mees nägi veel parem välja. Oli see vast ärritav.